

ПОСЛАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО СІМДЕСЯТНИКА

Вдосконалення наших шлюбів через вчення Христа

На одному з уроків недільної школи йшлося про єдність. Прозвучала цитата: “Щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я—у Тобі, щоб одно були в Нас і вони” (Іван 17:21). Так Ісус молився про своїх учнів. І тоді я подумав, що прагнення єдності в сім’ї—це запорука міцного шлюбу. Член кворуму сімдесятників Роберт Л. Сімпсон говорив: “Майбутнє світу залежить від того, наскільки швидко сім’ї знову стануть згуртованими” (Роберт Л Сімпсон, “Закон посту”, *Ліягона*, бер. 2010 р., с. 29). Чоловік і дружина, які об’єднані спільними цілями, розуміють своє призначення і люблять одне одного, зможуть укріпити свій шлюб і забезпечити свою сім’ю.

Господь бажає, щоб його діти мали вічну радість, отже вічний щасливий шлюб можливий. Найнеобхідніший обряд для нашого піднесення—запечатуння шлюбу на вічність. Його ми виконуємо в наших храмах. Президент Бойд К. Пекер сказав: “Кінцева мета всього, чого ми навчаємо,—це об’єднати батьків і дітей у вірі в Господа Ісуса Христа, щоб вони були щасливі вдома, запечатані у вічному шлюбі, поєднані зі своїми поколіннями та впевнені у піднесенні в присутність нашого Небесного Батька” (Рассел М. Нельсон, “Тотуйтеся до благословень храму”, *Ліягона*, жовт. 2010 р., с. 51). Втім, процес створення вічного шлюбу зароджується спершу в наших серцях, а потім, усе життя, день за днем, ми зводимо будинок свого вічного шлюбу.

Ісус воліє, щоб ми жили в радості, бо “... люди є, щоб мати радість” (2 Нефії 2:25), і ми можемо жити так, щоб Він був спокійний і радів за нас. Через Своїх пророків Господь говорить, щоб ми любили одне одного і піклувалися одне про одного. “Чоловік і дружина мають урочисту

відповідальність любити один одного і своїх дітей” (Сім’я: Проголошення світові). Коли звучать слова: “Я люблю тебе”,—це найкращі моменти для присутності з нами Господа. Господь радіє, якщо в сім’ї перебувають любов і мир.

Не так давно мені довелося прочитати книгу сучасного автора Вільяма Пола Янга “Хижина”, де він описує переживання головного героя та його стосунки з Богом. Там є такі слова: “Людина, яка живе нелюбимою, схожа на птаха, позбавленого можливості літати” (видавництво ЕКСМА, Домино, 2011). Любов є найголовнішою, цементуючою силою, яка скріплює шлюб. Ми вчимося любові, вмінню виявляти її, піклуючись про близьких в наших сім’ях. І це чудове почуття виходить за двері нашої домівки, поширюючись на людей, з якими ми спілкуємося, роблячи світ кращим.

Крім любові, підтримки та розуміння, важливою якістю є здатність і вміння прощати. Прощення—це принцип Нового Завіту. В тій же книзі Вільяма Пола Янга, в одному з епізодів головний герой чує такі слова Господа, звернені до нього: “Щоразу, коли ти прощаєш, Всесвіт змінюється; щоразу, коли ти торкаєшся чийогось серця або життя, світ змінюється; від будь-якого добра та служіння, зримого чи незримого, здійснюються Мої наміри”.

Часто я думаю про Ісуса Христа, як про Випкупителя та Посередника між нами і Небесним Батьком. Я відчуваю Його присутність в нашому домі, коли ми створюємо для цього необхідні умови, правильно будуємо наші стосунки з



**Старійшина
Сергій Мікулін,
сімдесятник.**

близькими. Коли Він з нами, все складається якнайкраще. Як тільки ми віддаляємося від Нього, то віддаляємося й одне від одного. Якщо ми припиняємо застосовувати євангелію в наших сімейних стосунках, то цим ми відкидаємо і Його.

Сім'я створена Богом і має божественне призначення. Виконуючи його, чоловік і дружина йдуть поруч, прямуючи до піднесення. Ми запрошуємо в нашу домівку Спасителя, якщо

разом молимося і читаємо Священні Писання. Якщо ми “навернулись до Господа і приєдналися до церкви Христа”, як це було з учнями Христа з народу Нефія, ми також можемо бути благословенні “згідно з словом Ісуса” (3 Нефій 28:23). Господь благословляє нас, якщо ми будемо свої сім'ї на фундаменті євангелії Ісуса Христа.

Я свідчу про те, що Господь любить нас і хоче, щоб ми були щасливі в наших сім'ях. ■

МІСЦЕВІ НОВИНИ

Благодійна робота Церкви

Старійшина Хамфріз, відділ зі зв'язків з громадськістю

Велика робота здійснюється Гуманітарною службою Церкви в Україні. 27 липня 2011 року в Житомирі було завершено гуманітарний проєкт Церкви, завдяки якому сім дитячих садків отримали необхідне обладнання. У зв'язку з цим в конференц-залі Житомирської міської ради була проведена прес-конференція, яку висвітлювали телебачення та інші ЗМІ.

Вице-мер Житомира О.М. Бочковський та начальник управління освіти В.В. Арндарчук висловили свою вдячність Гуманітарній службі Церкви за допомогу місту в цей фінансово-скрутний час. Президент Житомирської філії Олександр Давидов у відповідь зазначив, що члени Церкви є невід'ємною частиною суспільства, а тому їхні зусилля завжди будуть спрямовані на те, щоб зробити місто

Житомир ще кращим місцем для проживання людей.

По завершенні прес-конференції членів Церкви запросили відвідати кілька дитячих садків, що отримали гуманітарну допомогу. Безперечно, закуплене обладнання покращить життя малят і умови праці тих, хто їх виховує.

На знак подяки за надану допомогу членів Церкви, що брали участь у проєкті, запросили відвідати кілька визначних місць міста: дім, в якому народився і жив С.П. Корольов, та музей космонавтики, названий на його честь. Для мене це було особливим благословенням, оскільки в минулому я спільно з росіянами працював над кількома космічними програмами, які виконувалися на орбітальній станції “Мир” та Міжнародній космічній станції. Цікаво, що в той день, коли ми відвідували музей, в ньому проводилася виставка космічних



сільськогосподарських проєктів, в яких я також брав участь. Тому мені запропонували зробити свій невеличкий внесок в експозицію музею.

Ще одна адреса, на яку надійшла допомога Церкви, це благодійна організація “Серце України”. Її засновники і директори—Марк і Лора Боганан. Приміщення, де вона знаходиться, слугує притулком для безпритульних людей, які лікуються від наркотичної залежності, а також їдальнею для безпритульних міста Вінниці. Близько двохсот людей приходять сюди двічі

Старійшина Хамфріз в Житомирському музеї космонавтики імені С. П. Корольова.

ФОТО СЕСТРИ ХАМФРІЗ.

ФОТО АВТОРА.

на тиждень, щоб отримати гарячу їжу.

Вихідці з Сакраменто, штат Каліфорнія,—баптистські служителі заснували свою організацію в 2007 році. Вони купили дім в селі Хомутинці, що в 40 км від Вінниці, і придбали невеличку ділянку землі. Зараз на ній вирощуються культури, з яких готують продукти харчування для безпритульних. Гуманітарна служба Церкви придбала для цієї організації кухонну плиту, духовку та витяжку, щоб зручніше облаштувати процес приготування їжі.

23 серпня 2011 року в урочистих зборах, присвячених завершенню гуманітарного проекту, взяли участь представники Вінницьких міських і місцевих органів влади, а також члени Церкви—учасники проекту: Валерій Ставиченко, представник Релігійного управління, відповідальний за зв'язки з громадськістю, старійшина і сестра Хамфриз, місіонерська подружня пара, відповідальна за зв'язки з громадськістю, старійшина і сестра Майнер та

Це стоматологічне обладнання слугуватиме довгі роки на користь багатьом людям.

Марк Боганан на кухні, де встановлене нове обладнання.

ФОТО АВТОРА.



Вікторія Бондаренко з Гуманітарної служби Церкви.

Сергій та Олена Ерастови, члени Церкви з Черкаської філії, були ініціаторами приїзду гуманітарної подружньої пари, старійшини і сестри Майнер, до невеличкого села Сагуновки. На запрошення селищного голови Григорія Луговського вони відвідали місцеву лікарню. Тоді було прийняте рішення замінити застаріле стоматологічне обладнання, що й було зроблено у вересні 2011 року. Зараз понад 3000 мешканців села і прилеглих населених пунктів можуть у будь-який час проходити належне лікування на новому, сучасному обладнанні, яке слугуватиме на користь людям протягом багатьох років.

Пан Луговський висловив вдячність від імені селян і запросив групу членів Церкви, які брали участь у цьому проекті, відвідати щорічне свято, що проводиться у селі.

Приємно, що отримана гуманітарна допомога значно покращить життя селян.

Леонід Денщиків, Київський Український кіл, Печерський приход

29 жовтня 2011 року в Києві завершився гуманітарний проект, який торкнувся сердець багатьох людей. У моїй пам'яті яскраво закарбувалась картина того дня. Крізь навстіж відчинені двері дому зборів на храмовій території вливається людське горе: йдуть люди на милицях, з ціпками, хтось іде на старих інвалідних візках, когось ведуть під руки... Інваліди з кількох областей України прибувають сюди, щоб отримати нові візки, надані Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Волонтери, члени благодійного фонду інвалідів, з любов'ю зустрічають всіх і, зробивши необхідні заміри, налаштовують візки по ширині й висоті, водночас проводячи навчання з безпечного користування ними.

Невдовзі доріжки перед домом зборів заповнюються людьми на візках. Вони, у супроводі турботливих волонтерів, випробовують свою





ФОТОГРАФІ ЛЕОНІДА ДЕНЩИКОВА

**“Перші кроки”
викори-
стання нового
обладнання.**



**Необхідна
допомога
волонтерів**

нову техніку. Сльози радості на очах у місіонерів гуманітарного служіння, членів Церкви та родичів тих, хто щойно отримав більшу свободу пересування.

Потім невеличка урочиста частина. Перед тим, як запросити скуштувати пригощення, до присутніх звертається Дмитро Мікулін, директор департаменту соціального забезпечення Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів у Східній Європі, а також голова Києво-Святошинської районної державної адміністрації, керівник благодійного фонду інвалідів та інші. Серця дарувальників сповнені почуттями

любові, милосердя, співчуття і радості, а обличчя одержувачів сяють вдячністю.

Гості з цікавістю розглядають будівлю приходу, прагнучи зрозуміти її призначення і знайти відповідь на адресоване самим собі запитання, чому в ньому, за їхніми словами, зібралось так багато хороших і добрих людей. Що це за місце, де сталося чудо, на яке деякі з них сподівалися протягом десятків років. Вони з цікавістю беруть з собою літературу, що лежить на столиках у коридорах. Хто знає, можливо в них виникне бажання прийти сюди ще не раз... ■

Відкрито фотогурток

Галина Литвинюк, Київський Український кіл, Воскресенський приход

У жовтні 2011 року в Київському колі відкрився фотогурток для всіх бажаючих навчитися працювати з професійною фототехнікою. Подібних проєктів у нас в колі раніше не було, тому прийнято рішення проводити заняття поки що до травня 2012 року. Протягом цього часу ми побачимо, яких результатів досягнемо, наскільки зможемо вдосконалитися.

Основна мета гуртка— створення команди фотохудожників і фоторепортерів, які могли б, розвиваючи і застосовуючи свої таланти, служити братам і сестрам в приходах

і своїм близьким у сім'ї.

Навички фоторепортерів ми будемо набувати, наприклад, беручи участь у численних і дуже різноманітних церковних заходах. Ми матимемо прекрасну можливість навчатися робити знімки як в приміщенні, так і на дворі.

Програма фотогуртка є насиченою і цікавою. Один з викладачів—відомий український фотограф Сергій Самонов, якому ми вдячні за допомогу в організації нашого гуртка



і проведенні занять у ньому. А ще ми вдячні президенту Київського Українського колу Володимирі Канченку, який підтримав нашу ініціативу.

Ми з задоволенням запрошуємо всіх бажаючих на наші зустрічі. Я переконана, що Небесний Батько завжди радіє, коли ми розвиваємо свої таланти і ділимося ними з іншими. ■

**На одному
з занять
фотогуртка.**

ФОТО ГАЛИНИ ЛИТВИНЮК

Концерт просто неба

Ганна Павлова, Українська Донецька місія

27 серпня 2011 року мешканці Донецька святкували День міста і День шахтаря. У Петровській філії Української Донецької місії вирішили організувати свій святковий концерт. Він відбувся просто неба в Ленінському районі міста.

Члени Церкви співали гімни, читали вірші та грали на різних музичних інструментах. Слухачі зручно розмістилися на лавках. Велике задоволення отримали люди старшого покоління. Атмосфера була дружньою і сприяла приємному спілкуванню.

Концерт було організовано за підтримки місцевої влади Ленінського району. Під час урочистої частини, представники влади вручили листи подяки тим мешканцям, які підтримують чистоту біля своїх домів та саджають квіти. ■

Господь почув нас. Буріння продовжили і 20 жовтня на глибині 167 метрів вода з'явилася. Це було чудо. Ми щасливі, що нарешті в нашому селі буде чиста вода, бо навіть в школі, розташованій неподалік від дому зборів, дітям доводиться пити кип'ячену воду. Для того, щоб ця свердловина повноцінно запрацювала слід ще багато чого зробити, але ми віримо, що все здійсниться в слушний для Господа час. Об'єднавшись у спільній молитві, ми отримали свідчення про її силу і те, що коли ми єдині в вірі, можуть відбуватися справжні чудеса. У нашій поки що маленькій філії ми відчуваємо себе дружньою сім'єю і наші звернення до Бога схожі на щирі сімейну молитву. Я дуже рада, що можу відвідувати цю філію, хоча й живу на відстані 60 км від неї, бо вона для мене найближча.

У житті нам доводиться долати багато випробувань, але через молитву ми можемо звертатися до Небесного Батька за втіхою, скеруванням, допомогою, підтримкою. Щира молитва завжди буде почута. У Книзі Мормона є багато віршів, які підтверджують силу молитви. Наприклад, сини Мосії мали успіх в місіонерській роботі тому, що "... вони багато віддавалися молитві і посту; тому вони мали дух пророцтва і дух одкровення, і коли вони вчили, вони вчили з силою і владою від Бога" (Алма 17:3).

Моє серце сповнюється вдячністю Господу за те, що я є членом Його Церкви. Раніше ми з сином жили у Донецьку і саме там він вперше зустрівся з місіонерами. Я пам'ятаю той незвичайний Дух, який відчувала під час його хрищення, пам'ятаю, з якою жагою до пізнання істини вперше читала Книгу Мормона, і який сильний Дух сповнював моє серце.

Я вдячна, що можу звертатися до Бога і буду почута Ним у будь-який час. Ми—Його діти, і Він огортає нас Своєю безмірною любов'ю, а нам треба пам'ятати про це і довіряти Йому. ■

ГОЛОСИ МІСЦЕВИХ СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ

Сила молитви

Алла Орлова, Дніпропетровська Українська місія, Багатівська філія

У будинку зборів нашої Багатівської філії завжди були проблеми з водою, пов'язані з тим, що будівля знаходиться у гірському районі. А без води важко. Її доводилося носити відрами з сусідських дворів. У літній час дуже складно, оскільки члени Церкви з інших міст приїждять з сім'ями до Східного Криму і заїжджають до нас у дім зборів.

Протягом десяти років були застосовані різні способи вирішення цієї проблеми, але все було марно. І ось влітку 2011 року біля дому зборів почали бурити свердловину, але, дійшовши до глибини ста метрів, роботу тимчасово призупинили, оскільки води не було.

У першу неділю жовтня всі члени нашого приходу постилися й молилися про те, щоб вода з'явилася. Навіть діти молилися з нами. І

Алла Орлова



ФОТО ЮРІЯ ОРЛОВА

Головне у моєму житті—моя віра

Дмитро Гришанов, Дніпропетровська Українська місія, Багатівська філія

У 1997 році, коли мені було 2 роки, моя сім'я переїхала до села Багате. Через деякий час мій дядько познайомився з Валерієм Величко. Брат Валерій розповів нам про євангелію і Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Через рік моя сім'я приєдналася до Церкви, а через п'ять років, коли мені було вісім, хрестився і я. Це був чудовий яскравий день наприкінці травня. Вода в морі була не дуже теплою, але я цього не відчув, бо той день був одним з найвеличніших у моєму житті.

З кожним роком я все більше й більше розумію, що мій вибір хреститися був вірним. У Писаннях є гарний вірш: "Відкинься ж собі від людини, що віддих у носі її, бо защо її поважати?" (Ісаїя 2:22). Цей вірш важливий для мого розуміння того, що життя без Бога, без Церкви не має сенсу. Моя віра допомагає мені у повсякденному житті, а особливо в школі. Знаючи, чого очікує від мене Небесний Батько, мені легше робити правильний вибір.

Велику підтримку в тому, щоб чинити опір Сатані, мені надає ЦСО. Відвідувати заняття семінарії—це велике благословення. Урок за уроком ми стаємо ближчими до Бога і глибше відчуваємо Його любов завдяки тим істинам, що містяться у Писаннях. Мені подобається виконувати семінарські домашні

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ



Дмитро
Гришанов

завдання, бо вони духовно розвивають нас. Виконуючи їх, я часто буваю дуже здивований своїми духовними відкриттями і, звичайно, радий тому, про що дізнаюся. І ще ці завдання допомагають мені бачити те, що написано між рядками.

Наша філія у селі Багатому є невеличкою, але Дух, який перебуває там під час причасних зборів та різних заходів, зміцнює мене і допомагає мені. Хоча нас небагато, ми підтримуємо одне одного. Я знаю, що якщо ми будемо єдині в усіх наших справах, то зможемо витерпіти до кінця. Господь казав: "... якщо ви не єдині, ви не Мої" (УЗ 38:27), і про це слід завжди пам'ятати.

Ще один улюблений вірш з Писань: "Молись завжди, щоб ти міг вийти переможцем; так, щоб ти міг перемогти Сатану і щоб ти міг уникнути рук слуг Сатани, які підтримують його роботу" (УЗ 10:5). Молитва завжди допомагала і допомагає мені, і я вірю, що буде

допомагати в майбутньому. Я знаю, якщо ми є вірними, то Господь не залишить нас у біді. Випробування будуть, але за допомогою віри і молитви ми зможемо їх подолати. Те, що заповідає Господь, в першу чергу необхідне для нашого вдосконалення. Я знаю, що Бог завжди чекає нас з розпростертими обіймами, завжди готовий допомогти, особливо, коли ми слабшаємо чи падаємо духом. Дотримуючись заповідей, ми можемо повернутися до Бога, і я радий, що знаю про це. ■

ДОСВІД МОЄЇ МІСІЇ

Особливий зацікавлений

Ксенія Сичова, Українська Донецька місія,
Донецька Центральна філія

Свою місію повного дня я відслужила в Українській Дніпропетровській місії. Це були незабутні дні! Але один з них запам'ятався мені дуже сильно.

Моїм третім районом було місто Севастополь. Відслуживши там три тижні, мені довелося поїхати до Дніпропетровська і чекати, коли приїде моя нова напарниця. Цілих три тижні наш район залишався без сестер. Коли ми повернулися, то мали починати все з початку. Був холодний січень, а нам доводилося проводити більшу частину часу на вулиці в пошуках нових зацікавлених Церквою. Щоб зробити роботу різноманітнішою, ми вирішили взяти стенд з надихаючими фотографіями, де йшлося про сім'ю та Бога, і цитатами з Писань, поставити його десь на вулиці та спілкуватися з людьми біля нього. Ми завчасно обговорили місце, де хотіли зупинитися, і, озброївшись

стендом і Книгами Мормона, вирушили в путь. Район був для нас незнайомим, і ми випадково сіли не на той автобус. Щоб не гаяти часу, ми не стали повертатися назад, але, помолившись і отримавши натхнення від Духа, встановили наш стенд і приготувалися до роботи.

Ми стояли доволі довго. Час від часу до нас підходили різні люди. Одні залишали нам свої номери телефонів, щоб зустрітися і поспілкуватися більше, а другі—ні. Треті підходили лише з цікавості. Ми дуже хотіли познайомитися зі справжніми зацікавленими Церквою, які прагнуть знайти істину і шукають Бога. Минуло чотири години на морозі... Ми втомилися і, майже впавши у відчай, збиралися йти додому. У той момент до нас підійшли 2 хлопчики, 9–11 років і запитали, що ми робимо. Ми сказали, що ми—місіонери і приїхали, щоб розповісти людям більше про Небесного Батька. Один з них розповів, що у його сім'ї не говорять про Бога, але бабуся завжди молиться, а він не може зрозуміти чому. Ми пояснили, що молитва—це спілкування з нашим Небесним Батьком і що він теж може розмовляти з Ним кожного дня. Тоді хлопчик запитав, чи не могли б ми навчити його молитися. Коли ми розповіли йому як це слід робити, він дуже щиро сказав: "Я буду молитися сьогодні. Добре?". Звичайно, ми підтримали його у цьому прагненні. Потім ми розсталися і більше ніколи не зустрічалися з ним, але всі наші невдачі того дня були забуті. Цей хлопчик щиро цікавився евангелією. Він відчував, що в ній є щось особливе і безцінне. Сталося так, що він був нашим найуважнішим зацікавленим того дня.

Коли я згадую про той випадок, мені завжди спадають на думку слова Спасителя: "Пустіть діток до Мене приходити, і не бороніть їм,—бо таких Царство Боже!" (Марк 10:14). ■

ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ



Ксенія Сичова

ПРАГНЕМО БУТИ СХОЖИМИ НА ІСУСА

Допомагати іншим, наслідуючи приклад Спасителя

Катя Г., 8 років, Українська Донецька місія

Якось у нашому класі сталася неприємна подія. На уроці фізкультури моя однокласниця, Настя, випадково вдарила дверима іншу дівчинку, після чого всі діти відвернулися від неї. Але я не стала поводитися як всі і думаю, що Ісус Христос підтримав би мене, схвалив би мій вчинок. Він любив усіх людей і завжди допомагав їм незалежно від того, ким би вони не були і в якій би ситуації не опинилися.

Я була рада підтримати Настю, коли їй було важко, і вони з мамою подякували мені за це. Через деякий час ми розповіли їм про нашу Церкву і запросили на недільне богослужіння.

Я люблю нашу Церкву і Книгу Мормона, тому що вона містить слова Бога. Завдяки їй, я можу дізнатися про приклад Спасителя та інших людей, які прагнули чинити, як Ісус Христос, і це допомагає мені ставати більш схожою на Нього. ■

Катя Г.



ФОТО З СІМЕЙНОГО АРХІВУ

МІСІОНЕРИ, ПОКЛИКАНІ З УКРАЇНИ ЧИ ПОКЛИКАНІ СЛУЖИТИ В УКРАЇНІ



Олена Олександрівна Кіченко з Української Київської місії до Англійської Лідської місії.



Зане Плиха, з Балтійської місії до Української Київської місії



Максим В'ячеславович Єфошкін, з Російської Московської місії до Української Донецької місії



Олександра Олександрівна Полішук, з Української Київської місії до Російської Московської Західної місії



Мирослава Миколаївна Талах, з Української Київської місії до Російської Московської Західної місії



Антон Сергійович Михайловський, з Української Донецької місії до Української Київської місії



Володимир Дмитрович Ярмач, з Української Київської місії до Аризонської храмової місії



Євгенія Ігорівна Шкляєва, з Російської Самарської місії до Української Київської місії



Юлія Євгенівна Лобанова, з Російської місії у Ростові-на-Дону до Української Донецької місії



Карен Гадік Мурадян, з Вірменської Єреванської місії до Української Дніпропетровської місії



Антоніна Володимирівна Лупашко, з Київського Українського колу до місії на Храмівій площі, шт. Юта



Олена Ігорівна Федорович, з Української Дніпропетровської місії до місії на Храмівій площі, шт. Юта



Філіп Радостінов Караджов, з Болгарської Софійської місії до Української Київської місії



Надія Сергіївна Бойко, з Української Київської місії до Російської Єкатеринбурзької місії



Анастасія Олексіївна Друкер, з Української Донецької місії до місії на Храмівій площі, шт. Юта



Марина Юріївна Куцевич, з Української Київської місії до Англійської Лондонської Південної місії



Марія Олександрівна Денисенко, з Української Київської місії до Російської Санкт-Петербурзької місії



Ольга Володимирівна Левченко, з Української Донецької місії до місії на Храмівій площі, шт. Юта



Володимир Олександрович Фіненко, з Української Київської місії до Російської Санкт-Петербурзької місії



Олександр Олександрович Главатський, з Української Донецької місії до Російської Самарської місії